

Arrest

nr. 96 683 van 7 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 1 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 augustus 2012 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 augustus 2012, eveneens aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBAUT, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2008 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Hongaarse overheid. Op 24 april 2009 werd verzoeker als vluchteling erkend door de Hongaarse overheid.

Op 4 mei 2011 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. De Belgische overheid verzocht de Hongaarse autoriteiten tot terugname van verzoeker, hetgeen echter geweigerd werd om reden dat de Dublin-II-Verordening niet van toepassing op erkende vluchtelingen. Hierop heeft de Belgische overheid zich bevoegd verklaard en werd de asielaanvraag van verzoeker onderzocht.

Op 26 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 80168 van 26 april 2012 verwierp de Raad het beroep van verzoeker.

Op 24 mei 2012 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*). Tegen dit bevel diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is hangende.

Op 11 juni 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 1 augustus 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter §3 — 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4^e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.06.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 01.06.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 11.06.2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Eveneens op 1 augustus 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ wordt aan (...) het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

« De verwerende partij stelt dat het verzoekschrift tot regularisatie van verzoekende partij onontvankelijk is omdat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Het standaard medisch getuigschrift dd. 1 juni 2012 zou geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte vertonen. »

(verzoeker citeert de bestreden beslissing)

« Door de wet van 8 Januari 2012 -Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd een nieuw 4° lid bij § 3 van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingevoegd, deze luidt als volgt

" 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk"

Ook al zou er informatie ontbreken omtrent de graad van de ernst van de ziekte, kan dit enkel leiden tot een onontvankelijkheidsbeslissing, indien een ambtenaar-geneesheer of geneesheer in een advies vaststelt dat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid.

Nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer of geneesheer. Nochtans staat er duidelijk in de wet dat enkel een advies van een geneesheer kan leiden tot een eventuele onontvankelijkheidsbeslissing.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook af op wat de bestreden beslissing juist gebaseerd is, aangezien verwerende partij nergens te kennen geeft dat haar beslissing gebaseerd zou zijn op een advies van een geneesheer.

Verzoekende partij meent dan ook dat haar aanvraag tot medische regularisatie ontvankelijk dient verklaard te worden aangezien zij wel aan alle ontvankelijkheidsvoorwaarden heeft voldaan en dat geen enkele geneesheer een advies heeft vastgesteld dat haar aandoeningen niet zouden beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1 eerste lid.

Om deze reden is de thans bestreden beslissing manifest in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Bovendien is de bestreden beslissing een standaard motivering en toont deze geenszins aan dat er rekening gehouden werd met de specifieke elementen van verzoekende partij zelf. Er kan in de beslissing geen enkele materiële of formele motivering teruggevonden worden waarin zou blijken dat dit wel het geval zou zijn. In die zin schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel. »

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit voormelde bepaling volgt dat de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient om medische redenen, bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient in te dienen, dat niet ouder is dan drie maanden (voorafgaand aan de indiening van de aanvraag) en dat melding maakt van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. *In casu* wordt niet betwist dat verzoeker een dergelijk standaard medisch getuigschrift heeft ingediend bij zijn aanvraag, evenwel wordt door verweerder duidelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing dat het standaard medisch getuigschrift dat door verzoeker werd ingediend geen enkele uitspraak omvat omtrent de graad van de ernst van de ziekte. Vervolgens verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet en besluit verweerder dat om reden dat één van de in artikel 9ter, § 1, vierde lid vereiste medische elementen ontbreken, de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt expliciet dat de aanvraag onontvankelijk kan worden verklaard wanneer het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid, hetgeen verwijst naar een standaard medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden (voorafgaand aan de indiening van de aanvraag) en dat melding maakt van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Verzoeker betwist geenszins dat het ingediende standaard medisch getuigschrift geen vermelding bevat van de graad van de ernst en aldus niet voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

In zijn betoog lijkt verzoeker aan te geven dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen enkel onontvankelijk kan worden verklaard indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit is echter slechts één van de vele redenen waarom een aanvraag onontvankelijk kan worden verklaard. Verzoeker lijkt artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts gedeeltelijk gelezen te hebben. Verzoekers betoog dat een aanvraag enkel onontvankelijk kan worden verklaard bij het ontbreken van informatie omtrent de ernst van de ziekte indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vindt geen steun in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Zoals hiervoor uiteengezet heeft verweerder een correcte toepassing gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist geenszins dat het standaard medisch getuigschrift geen melding maakt van de graad van de ernst van de ziekte, zodat geenszins kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet op een correcte feitenvinding zou berusten. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin aan dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

« Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. ”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is,¹

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

De formele motiveringsplicht impliceert echter geenszins dat het bestuur in zijn motivering naar elk feitelijk en juridisch detail uit het administratief dossier van betrokkene dient te verwijzen. Het bestuur moet in zijn besluit de feitelijke en juridische motieven vermijden die aan zijn besluit ten grondslag liggen maar moet niet opnieuw het gehele bewijs voeren dat aan de grondslag van zijn besluit ligt. Indien men het voorwerp van de formele motiveringsplicht te extensief interpreteert dan zou er à la limite geen onderscheid meer bestaan tussen het administratief dossier van betrokkene - dat natuurlijk wel elke feitelijk en juridisch detail bevat - en het besluit zelf, wat uiteraard een absurde redenering is. Een te extensief geïnterpreteerde formele motiveringsplicht gaat in die zin tegen de geest zelf in van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - de bestuurde zou immers het bos niet meer door de bomen zien en al helemaal niets meer begrijpen van de motieven van het bestuur bij het nemen van de beslissing.

Er kan ter zake verwezen worden naar vaste rechtspraak van Uw Raad. Cf. in die zin ook OPDEBEEK en COOLSAET

Een beknopte, maar duidelijke weergave van de motieven in de beslissing zelf volstaat; lange uitweiding zijn niet noodzakelijk vereist. Zeker bij een gebonden bevoegdheid kan een beknopte motivering volstaan. De gegevens waarop de beslissing steunt moet worden vermeld, maar niet gedetailleerd. De verplichting tot formele motivering mag men immers niet verwarren met het bewijs van de feiten. De uitdrukkelijke motivering komt dus niet in de plaats van het dossier, maar moet wel berusten op de gegevens van het dossier die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing.

De verwerende partij stelt dus dat het verzoekschrift tot regularisatie van verzoekende partij onontvankelijk is omdat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Het standaard medisch getuigschrift dd. 1 juni 2012 zou geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte vertonen.

De verwerende partij formuleert haar beslissing als volgt:

‘(...)’

De bestreden beslissing handelt voortdurend over ‘de ziekte’. Nergens wordt in bovenstaande beslissing ook maar één woord gerept over de effectieve aandoeningen van de verzoekende partij zoals de post traumatische stress, depressie, slaapproblemen en geheugenproblemen zoals omschreven in het verzoekschrift tot medische regularisatie dat werd ingediend dd. 11 juni 2012 (Cf. Stuk 3).

Natuurlijk moet de verwerende partij niet elk detail van de ziekte vermelden (Cf. 1), maar de naam van de ingeroepen ziekte en de reden waarom deze precieze ziekte niet aanvaardbaar zou zijn, is toch wel met minimum minimorum.

Bovendien is de bestreden beslissing een standaard motivering en toont deze geenszins aan dat er rekening gehouden werd met de specifieke elementen van verzoekende partij zelf. Er kan in de

beslissing geen enkele materiële of formele motivering teruggevonden worden waarin zou blijken dat dit wel het geval zou zijn.

Hoe kan de verzoekende partij met zekerheid weten dat bovenstaande beslissing handelt over haar aandoeningen?

Er wordt door de verwerende partij op geen enkele manier uiteengezet op welke feiten de thans bestreden beslissing genomen werd.

De verwerende partij hanteert echter een standaardmotivering om een medisch verzoekschrift onontvankelijk te verklaren.

De verwerende partij toont in haar beslissing geen enkele manier aan over welke ziekte het handelt en waarom de ziekte van de verzoekende partij geen direct gevaar voor het leven zou betekenen.

De verwerende partij heeft daarenboven geen enkele motivering waarom de ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Op geen enkele manier wordt er door de verwerende partij gemotiveerd, en zeker al niet formeel gemotiveerd, waarom de ingeroepen ziekte van de verzoekende partij niet levensbedreigend zou zijn.

Omwille van bovenstaande redenen heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden. »

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing heeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de juridische grondslag, zijnde artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet en vermeldt de bestreden beslissing de feitelijke overwegingen die aan deze beslissing ten grondslag liggen, met name dat verzoeker een standaard medisch getuigschrift heeft ingediend, doch dat dit getuigschrift geen enkele vermelding omvat betreffende de graad van de ernst van de ziekte, zodat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is omdat er sprake zou zijn van een standaardmotivering, alsook omdat de bestreden beslissing de ziekte niet vermeldt.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verweerder een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). *In casu* is de wet duidelijk, wanneer het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zoals *in casu*, kan de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk worden verklaard. Verweerder heeft duidelijk verwezen naar de juridische grondslag en naar alle relevante feitelijke gegevens die aantonen waarom verweerder van oordeel is dat verzoeker niet voldoet aan de vermelde juridische grondslag. De motivering van verweerder die alle essentiële gegevens vermeldt, is ongeacht de al dan niet gestandaardiseerde motivering, afdoende gemotiveerd. Tevens is het voor de vaststelling dat het standaard medisch getuigschrift geen vermelding maakt van de graad van de ernst van de ziekte, niet noodzakelijk om de ziekte gedetailleerd te omschrijven. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid ertoe gehouden is "verder" te motiveren.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke elementen. In de bestreden beslissing wordt zeer duidelijk verwezen naar het standaard medisch attest

van 1 juni 2012 dat door verzoeker werd gevoegd bij zijn aanvraag en wordt ook uitdrukkelijk aangegeven dat dit attest geen vermelding omvat van de graad van de ernst van de ziekte. Aldus wordt wel rekening gehouden met de specifieke elementen aangebracht door verzoeker.

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en maakt geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aannemelijk.

In zoverre verzoeker de bedoeling heeft om opnieuw de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren, volstaat het *in casu* om te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

« De verwerende partij betekent droogweg een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij. Zoals blijkt uit de tekst van dit bevel (Cf. blz. 5) wordt verzoekende partij bevolen de grondgebieden van alle Schengen landen te verlaten, dit dus met in begrip van Hongarije.

Nochtans werd in de beslissing van het Commissariaat- Generaal dd. 26 januari 2012 (Cf. Stuk 4) het volgende gesteld aan de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid:

(...)Het feit dat verzoekende partij erkend vluchteling is in Hongarije wordt dan ook volledig genegeerd door de verwerende partij.

Verzoekende partij mag helemaal geen bevel om het grondgebied te verlaten geven aan verzoekende partij, want dat zou betekenen dat zij terug zou moeten naar Somalië alwaar zij vreest voor haar leven zoals erkend in de Vluchtelingenconventie van Genève. Verwerende partij kan hooguit de verzoekende partij terugleiden naar Hongarije.

Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met artikel 33 van de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 33 luidt als volgt:

Art. 33. Verbod tot uitzetting of terugleiding ("refoulement")

"1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijste veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land."

Waaruit volgt dat de Belgische Staat geenszins een erkend vluchteling mag uitzetten, op welke wijze dan ook, naar het land waar het leven of de vrijheid van de vluchteling zou bedreigd worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuigingen.

In casu is verzoekende partij een erkend vluchteling in Hongarije omdat zij op grond van haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuigingen vervolgd wordt in Somalië. Verzoekende partij mag dus in geen geval teruggestuurd worden naar Somalië.

De thans bestreden beslissing is in strijd met artikel 33 van de Conventie van Genève. De verzoekende partij mag in geen geval teruggestuurd worden naar Somalië.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet wettig en moet dan ook onmiddellijk vernietigd en geschorst worden."

Verzoeker kan wel worden gevolgd waar hij stelt dat hij een erkend vluchteling is in Hongarije, doch verzoekers betoog dat hij het grondgebied dient te verlaten en ook niet naar Hongarije mag of ertoe verplicht wordt ook het grondgebied van Hongarije te verlaten kan niet worden aangenomen. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt melding van de grondgebieden die verzoeker dient te verlaten, evenwel wordt in het bestreden bevel ook duidelijk vermeld "tenzij hij beschikt over de documenten om zich er naar toe te begeven". Aangezien verzoeker erkend is in Hongarije, kan worden aangenomen dat hij de nodige documenten heeft om zich naar Hongarije te begeven. Verzoeker beweert geenszins het tegendeel. Hij negeert gewoon deze vermelding van de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan

dat hij ingevolge de bestreden beslissing niet naar Hongarije zou kunnen en maakt geenszins aannemelijk dat hij naar Somalië zal worden teruggestuurd.

Een schending van artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU